

egyre élesebben vág hozzá s ez a növekvő ügyesség és erőérzés meg-
részegítette. Különben is mit csinált volna otthon. A ház a bátyjaié
volt s már az apja beszédjét is kerülte, mint a megutált multat. Az
embernek előbb-utóbb az apjába is csalódnia kell.

(Folyt. köv.)

Németh László.

HALLGASD, TESTVÉR: PANASZ.

*Ne haragudjatok, hogy most elmondom,
gyakran bujnék hangtalan erdőt,
társtalan járnék roskadt mezőket,
gyakran rohannék toronysötétbe,
nem lépnék soha utaitokra,
imátokra se szólnék áment,
csak ne volnánk oly egyik halálban, sorsban:
ó, dehogy is lépnék utaitokra . . .
Mert valaki-ember arra jártán,
ültem egyszer az országúton
s egy törpe ember birkos bajjal
vesződött ellőrt szekerekével,
de ti mellette elhaladva nem fogtatok
rudat, se löcsöt, — de odaszóltatok
félvállról, bakról: tán valami baj esett
szomszéd . . . ? ! — s közé vágatok lovaitoknak.
Ne haragudjatok, hogy most elmondom,
pásztor küzködött farkasokkal
s merő vér volt gunyája, arca,
de nem rohantatok türekezve
bajban részvéttel, kézben doronggal.
Ne haragudjatok, hogy most elmondom:
a gyermek első játéka puska,
de még nem mentett hangyányi életet
és szája nem nyílt még Miatyánkra;
azonban kérdezd, — ó, hogyne tudna
lepkét, bogarat százsámra fűzni
gombostűre vagy cérnaszálra.
Azonban kérdezd, — ó, hogyne tudna
szurkot önteni hangyabolyba,
vagy békés madarak fészket dúlni . . .
Ne haragudjatok, hogy most elmondom,
gyakran bujnék hangtalan erdőt,
társtalan járnék roskadt mezőket,
gyakran rohannék toronysötétbe,
nem lépnék soha utaitokra,
imátokra se szólnék áment,
csak ne volnék úgy testvérték jóban, rosszban:
ó, dehogy is lépnék utaitokra . . .*